LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

LNSO SEZONAS NOSLĒGUMA KONCERTS

LNSO SEASON CLOSING CONCERT

2022. gada 13. maijā plkst. 19.00 Lielajā ģildē

EDGARS MORO | EDGAR MOREAU — čells | violoncello

Diriģents | Conductor
ANDRIS POGA

Koncerts norisinās ar Francijas Institūta Latvijā atbalstu
Concert is supported by the French Intitute in Latvia

Koncerts tiešraidē Latvijas Radio 3 "Klasika"
Live on Latvian Radio 3 *Klasika*

I DAĻA | PART I

ARTURS MASKATS (1957)
Cantus diatonicus (1982)

8′

ANRĪ DITIJĒ | HENRI DUTILLEUX (1916–2013)
Koncerts čellam un orķestrim | Cello Concerto
Tout un monde lointain... | "Visa pasaule tālā..." (1967–1970)

I. *Enigme: Très libre et flexible* ("Mīkla" — ļoti brīvi un lokani)
II. *Regard: Extrêmement calme* ("Skatiens" — galēji rāmi)
III. *Houles: Large et ample* ("Bangas" — plaši un visaptveroši)
IV. *Miroirs: Lent et extatique* ("Spoguļi" — lēni un ekstātiski)
V. *Hymne: Allegro* ("Himna" — jautri)

25′–30′

II DAĻA | PART II

SERGEJS RAHMAŅINOVS | SERGE RACHMANINOFF (1873–1943)
Trešā simfonija laminorā op. 44 | Symphony no. 3 in A minor, op. 44 (1935–1936)

I. *Lento — Allegro moderato – Allegro*
II. *Adagio ma non troppo — Allegro vivace*
III. *Allegro – Allegro vivace — Allegro — Allegretto — Allegro vivace*

40′

Kultūras ministrija
VALSTS KULTŪRKAPITĀLA FONDS
Garage demokrātiskā vīna bārs
NEIBURGS
ir
DELFI
3 Latvijas Radio Klasika
EuroPark
MŪZIKAS SAULE

MASKATS

Cantus diatonicus Arturs Maskats komponēja kā diplomdarbu, absolvējot Latvijas Mūzikas akadēmiju, kur studēja pie Valentīna Utkina. Partitūrā veltījuma adresāts nav ierakstīts, tomēr zināms, ka opuss ir stipri personisks. Komponists saka: "Tā bija mana krustmāte, kurai domās to veltīju, viņa bija stipri saslimusi, bet izveseļojās. Gribējās veltīt kaut ko gaišu un mierinošu vistuvākajam cilvēkam, kas man deva izglītību, skaistu bērnību un visu, visu. Likās, ka viņa varētu neizdzīvot, bet izdzīvoja un nodzīvoja vēl diezgan daudzus gadus. Līdz ar to šis darbs bija kā lūgšana, kas varbūt arī palīdzēja."

Pirmatskaņojums notika 1982. gada jūnijā, LNSO diriģēja Imants Resnis. 80. gadu nogalē *Cantus diatonicus* atkal parādījās apritē, to spēlēja Liepājā un Rīgā, un pēc viena no atskaņojumiem (1988. gada februārī) Ingrīda Zemzare raksta:

"Tā nu šoreiz programmā dominē vēl Konservatorijas laikā rakstītie kursa darbi, diplomdarbi, un tieši starp tiem arī atradās koncerta lielākās veiksmes. Andreja Selicka un Artura Maskata nepretenciozie skološanās laika opusi pieteica savdabīgi domājošus, nenoliedzami talantīgus autorus, kam ir SAVS sakāmais — lielākais deficīts mūsdienu mūzikas daudzrunīgajā kopainā. .. Pavisam citos, varētu teikt, pašos jaunākajos apziņas slāņos balstīts A. Maskata "Diatonisks cantus" — tam plašas meldijas, ātras kulminācijas, tiešas un ļoti konkrētas asociācijas ar klusuma punkta iezīmēto "Saulīt tecēj'" motīvu, ar gandrīz popmūzikas melodiski harmonisko skaistumu. Komponistam ir orķestrācijas ķēriens: lielais mūzikas organisms elpo, piepilda telpu, rada dzīvas dzīves iespaidu. Tas viens no retajiem jauno autoru darbiem lielam orķestrim, kur diriģentam nenācās labot partitūru."

DITIJĒ

Anrī Ditijē ir viens no ievērojamākajiem 20. gadsimta franču komponistiem — mazrakstītājs, ilgdzīvotājs. Pirms Otrā pasaules kara viņš nodarbojās ar mūzikas studēšanu (kompozīciju apguvis galvenokārt pašmācības ceļā, jo Parīzes konservatorijā tobrīd nebija iespēju iemācīties to, ko Ditijē vēlējās). Pēc Otrā pasaules kara Ditijē 20 gadus strādāja par Francijas Radio mūzikas producentu, līdz 60. gadu vidū izvēlējās kļūt par komponistu brīvmākslinieku. Līdztekus mūzikas sacerēšanai Ditijē palaikam labprāt sniedza kompozīcijas meistarklases, toskait prestižajā Bostonas simfoniskā orķestra Tenglvudas vasaras festivālā (ASV). Pirms kara rakstīto mūziku Ditijē izslēdza no darbu saraksta un pirmo opusa numuru piešķīra 1946. gadā sacerētai klaviersonātei, ko veltīja savai nākamajai dzīvesbiedrei.

Anrī Ditijē piedzima ģimenē ar sengadis koptām mākslinieciskām nosliecēm. Komponista vectēvs no mātes puses bija Gabriela Forē tuvs draugs, un vecvectēvs no tēva puses bija gleznotājs, Delakruā un Koro draugs. Vairāki Ditijē opusi tapuši vizuālās mākslas iespaidā, un sevišķi tuvs viņam bijis van Gogs.

Taču šovakar skanošajam **čellkoncertam** ir nevis gleznieciskas, bet literārs pamats. 60. gadu vidū Francija gatavojās svinēt Šarla Bodlēra (1821–1867) nāves 100. gadadienu, un Ditijē tika pasūtināts balets par Bodlēra dzīves un daiļrades motīviem. Diemžēl šī ideja neīstenojās, taču Bodlēra daiļradi Ditijē bija labi iepazinis, un kaut kādā radošā veidā šai dzejai bija jāizlaužas pasaulē caur Ditijē radošo prizmu. Apmēram šajā pašā laikā Mstislavs Rostropovičs bija noklausījies Ditijē Pirmo simfoniju, ko Krievijā diriģēja Igors Markevičs. Tā nu ar Rostropoviča ierosinājumu un Markeviča svētību tapa Koncerts čellam un orķestrim *Tout un monde lointain...*, kura nosaukums ņemts no XXIII dzejoļa "Mati", kas pilns alkainas erotikas. Izvērstākā veidolā attiecīgās rindiņas izskatās tā – "Svelmā Āfrika, Āzija gausā un drūmā, / Visa pasaule tālā, kas pavīd un gaist, / Jūsu dziļumā mīt, ak, jūs smaržīgie krūmi", kur šie "smaržīgie krūmi", protams, ir mīļotās mati.

Arī katrai no koncerta piecām daļām ir savs epigrāfs, izlasīts turpat "Ļaunuma puķēs".

I daļa *Enigme* ("Mīkla") – fragments no XXVII dzejoļa

Et dans cette nature étrange et symbolique

"Un viņas būtnē dīvainā un simboliskā"
(atdz. Augusts Štrauss)

II daļa *Regard* ("Skatiens") – fragments no dzejoļa "Inde"

Le poison qui découle / De tes yeux, de tes yeux verts, / Lacs où mon âme tremble

"[Tie divi* nav nekas pret] indi rēni spulgo, / ko tavas zaļās acis krāj kā dzidri ezeri; es – mulstošs peldētājs" (atdz. Augusts Štrauss)

* ar "tiem diviem" domāts vīns un opijs

III daļa *Houles* ("Bangas") – fragments no dzejoļa "Mati"

Tu contiens, mer d'ébène, un éblouissant rêve / De voiles, de rameurs, de flammes et de mâts

"Pusnakts ogles, ak, sapņu visspožākais cilnis, / kurā buras pret debesīm ceļas un slīgst"
(atdz. Augusts Štrauss)

IV daļa *Miroirs* ("Spoguļi") – fragments no dzejoļa "Mīlētāju nāve"

Nos deux cœurs seront deux vastes flambeaux / Qui réfléchiront leurs doubles lumières / Dans nos esprits, ces miroirs jumeaux

"Kā lāpas mūsu sirdis uzliesmos, / un abuliesmas atspulgosies koši / tad mūsu dvēslēs – dvīņu spoguļos"
(atdz. Augusts Štrauss)

V daļa *Hymne* ("Himna") – fragments no dzejoļa "Balss"

Garde tes songes; les sages n'en ont pas d'aussi beaux que les fous!

"Sargā savus sapņus; gudrajiem tie nav tikpat skaisti kā trakajiem"

(tulk. OS)

1970. gada 23. jūlijā Eksanprovansas festivālā pirmatskaņoja Mstislavs Rostropovičs un *Orchestre de Paris*, diriģēja Seržs Bodo.

RAHMAŅINOVS

Sergejs Rahmaņinovs nebija daudzrakstītājs arī līdz brīdim, kad devās trimdā (tas notika 1917. gada beigās), bet pēc aizbraukšanas no Krievijas viņš nodarbojās gandrīz tikai ar koncertdarbību, un pēc 1917. gada komponēto opusu saraksts ir īss:

- "Variācijas par Korelli tēmu" klavierēm (1931);
- "Trīs krievu dziesmas" korim un orķestrim (1926) — iespaidīgs, padrūms, paskarbs, reti atskaņots cikls, faktiski maza simfonija;
- simfoniskie skaņdarbi: Ceturtais klavierkoncerts (1926), "Rapsodija par Paganīni tēmu" (1934), Trešā simfonija (1935–1936) un "Simfoniskās dejas" (1940) — Rahmaņinova beidzamais darbs.

Tas arī viss, ja neskaita kādus Rimska-Korsakova, Baha, Mendelszona, Čaikovska un paša miniatūru pārlikumus klavierēm. Kādā intervijā Rahmaņinovs teicis: "Trimdiniekam, kurš zaudējis muzikālās saknes, tradīciju un dzimto zemi, nav vēlmes radīt, un vienīgais mierinājums ir netraucētu atmiņu nepārraujamais klusums."

Komponējot "Trīs krievu dziesmas", Rahmaņinovam nebija faktiski nekādu cerību uz atskaņojumu, un, kad tomēr notika pirmatskaņojums, publika un kritika bijusi pilnīgā neizpratnē. Laimīgāks liktenis bija varbūt "Rapsodijai", "Simfoniskās dejas" tika uzņemtas visai remdeni; spēlējot "Variācijas", Rahmaņinovs ieklausījās publikas klepošanā un atkarībā no klepus intensitātes pieauguma mazināja spēlējamo variāciju skaitu, savukārt klausītāju un kritiķu reakciju uz Trešās simfonijas pirmatskaņojumu Rahmaņinovs vērtēja kā skābenu.

Ne tikai ASV, kas kļuva par Rahmaņinova pastāvīgo dzīvesvietu, bet, liekas, arī Rietumeiropā viņu uzskatīja visupirms par pianistu, tiesa, varbūt pat par pasaules labāko pianistu, tomēr ne par izcilu komponistu. Savienojumā ar mazrakstīšanu (koncertēšanas slodze, nepieciešamība vasarās atpūsties, saišu pārrāvums ar Krieviju) šis Rahmaņinova *status quo* nebija necik grozāms. Pēc Trešās simfonijas atskaņojumiem Ņujorkā, Filadelfijā, Čikāgā un citviet viņš rakstīja: "Personiski pats esmu pārliecināts, ka šitā ir laba lieta. Bet… autori savureiz mēdz kļūdīties! Lai kā arī būtu, joprojām turos pie savas pārliecības…"

Sergeja Rahmaņinova **Trešā simfonija** ir trīsdaļīga. Pirmajā daļā mēs saņemam komponista situācijas un sajūtu definējumu, mūs uzrunā atpazīstami rahmaņinoviski žesti un vēriens, bet salīdzinājumā ar pirmskara darbiem ir arī kaut kāds retinājums, izteiktāki reljefi, instrumentu soloepizodes. Otrā daļa eleganti savieno lēnās daļas un skerco funkciju. Trešajā daļā visumā vitāla gaisotne, tomēr daļas vidū parādās (un tik drīz nepagaist) meistarīgi iekontrapunktēta Rahmaņinovam tik raksturīgā viduslaiku pastardienas dziedājuma *Dies irae* tēma. Ir dzīve, un ir ēnas. Šī ir vienkārša, neuzbāzīga, nenovēršama, ar izdomu un pašcieņu pasniegta vēsts, un tā to māk tikai Rahmaņinovs.

Orests SILABRIEDIS

MASKATS

Arturs Maskats composed ***Cantus diatonicus*** as his graduation work under the guidance of Valentīns Utkins at the Latvian Academy of Music. The score does not contain any specific dedication, but it is known to be very personal. The composer explains: "In my thoughts, I wrote it for my godmother, who at the time was very ill but recovered. I wanted to dedicate something light and comforting to my closest person who had provided me with an education, a beautiful childhood, and everything, really. Although it seemed that she might not survive, she did and lived for quite a few more years. So, this work was like a prayer, which might have helped."

The opus was premiered in June 1982 with the LNSO under the baton of Imants Resnis. In the late 1980s, *Cantus diatonicus* reappeared in the repertoire in Liepāja and Riga, and, after one of the performances (February 1988), Ingrīda Zemzare wrote:

"The programme is dominated by works written at the Conservatory, and it is among them that one finds the greatest successes of the concert. The unpretentious opuses by Andrejs Selickis and Arturs Maskats, which emerged from the time of their studies, present distinctive composers of undeniable talent who have their OWN voice, a feature mostly lacking in the clamorous landscape of contemporary music. .. Maskats' *Cantus diatonicus* is based on completely different, one could say, the very newest layers of consciousness: it has broad melodies, fast climaxes, direct and very specific associations with the folk motif of *Saulīt' tecēj'*, marked by a point of silence, and a harmonic beauty almost likening it to pop melodies. The composer has a knack for orchestration: the large musical organism breathes, fills the space, gives the impression of being alive. It is one of the few works written by a young author for a large orchestra where the conductor did not have to correct the score."

DUTILLEUX

Henri Dutilleux is one of the greatest French composers of the 20th century, who published relatively few works during his long life. Before the Second World War, he studied music (composition was mainly self-taught because, at the time, the Paris Conservatory did not offer what he wanted). After the war, Dutilleux worked for 20 years as Head of Music Production for Radio France before deciding to become a freelance composer in the mid-1960s. In addition to writing music, Dutilleux occasionally gave composition masterclasses, including at the prestigious Tanglewood Music Festival (USA) of the Boston Symphony Orchestra. Disowning the music he wrote before the war, the composer chose the Piano Sonata, composed in 1946 and dedicated to his future wife, as his first opus.

Henri Dutilleux was born into a family with deep artistic roots. The composer's maternal grandfather was a close friend of Gabriel Fauré,

while his paternal great-grandfather was a painter and a friend of Delacroix and Corot. Several of Dutilleux's opuses were influenced by the visual arts, and he was particularly inspired by Van Gogh.

However, tonight's **Cello Concerto** has a literary basis instead. In the mid-1960s, as France prepared to commemorate the centenary of the passing of Charles Baudelaire (1821–1867), Dutilleux was commissioned a ballet based on Baudelaire's life and works. Unfortunately, this idea did not come to fruition, but Dutilleux had become well versed in Baudelaire's work, and in some creative way this poetry was to appear in the composer's oeuvre. Around the same time, Mstislav Rostropovich heard Dutilleux's Symphony no. 1 conducted in Russia by Igor Markevitch. Thus, Rostropovich's suggestion with Markevitch's blessing resulted in *Tout un monde lointain...*, a concerto for cello and orchestra which takes its title from Poem XXIII *The Hair*, full of sensual eroticism. A more extended quote reads "Sweltering Africa and languorous Asia, / A whole distant world, absent, almost defunct, / Dwells in your depths, aromatic forest!", where the "aromatic forest" represents the beloved one's hair.

Each of the five movements in the concerto also has its own epigraph, taken directly from *The Flowers of Evil*.

Movement I *Énigme (Enigma)* – from *Poem XXVII*

Et dans cette nature étrange et symbolique
"And in this strange and symbolic nature"

Movement II *Regard (Gaze)* – from *The Poison*

Le poison qui découle / De tes yeux, de tes yeux verts, / Lacs où mon âme tremble

"The poison that flows /
from your eyes, from your green eyes, /
lakes in which my soul trembles"

Movement III *Houles (Surges)* – from *The Hair*

Tu contiens, mer d'ébène, un éblouissant rêve / De voiles, de rameurs, de flammes et de mâts

"You contain, sea of ebony, a dazzling dream /
of sails, of rowers, of flames and of masts"

Movement IV *Miroirs (Mirrors)* – from *The Lovers' Death*

Nos deux cœurs seront deux vastes flambeaux / Qui réfléchiront leurs doubles lumières / Dans nos esprits, ces miroirs jumeaux

"Our two hearts will be two large torches /
that will reflect their double lights /
in our two spirits, those twin mirrors"

Movement V *Hymne (Hymn)* – from *The Voice*

Garde tes songes: les sages n'en ont pas d'aussi beaux que les fous!

"Keep your dreams: wise men do not have as beautiful ones as fools!"

Premiered on 25 July 1970 at the Festival d'Aix-en-Provence by Mstislav Rostropovich, the Orchestre de Paris, and conductor Serge Baudo.

RACHMANINOFF

Serge Rachmaninoff was not an extremely prolific composer even before going into exile (at the end of 1917), and, after leaving Russia, he spent most of his time giving performances, so the list of opuses composed after 1917 is relatively short:

- *Variations on a Theme of Corelli* for piano (1931);
- *Three Russian Songs* for chorus and orchestra (1926) – an impressive, rather sombre, and rarely performed cycle, in fact a small symphony;
- Symphonic works: Piano Concerto no. 4 (1926), *Rhapsody on a Theme of Paganini* (1934), Symphony no. 3 (1935-1936), and *Symphonic Dances* (1940), which was Rachmaninoff's final work.

That is the complete list, apart from some piano paraphrases of Rimsky-Korsakov, Bach, Mendelssohn, Tchaikovsky, and his own miniatures. In an interview, Rachmaninoff once said: "To the exile whose musical roots, traditions, and background have been annihilated, there remains no desire for self-expression; no solace apart from the unbreakable silence of memory."

Upon composing *Three Russian Songs*, Rachmaninoff had virtually no hope of the piece being performed, and, when it finally happened, the public and critics were completely baffled. The *Rhapsody* was, perhaps, more fortunate, yet the reception of *Symphonic Dances* was rather lukewarm. When playing the *Variations*, Rachmaninoff listened to the audience coughing and reduced the number of variations to be played depending on the intensity of the cough. Meanwhile, the reaction of the audience and critics to the premiere of the Third Symphony was described by Rachmaninoff as sour.

It appeared that not only in the USA, which became Rachmaninoff's permanent home, but also in Western Europe he was regarded first and foremost as a pianist, perhaps even the best pianist in the world, but not as an outstanding composer. Combined with his low output (due to intensive performing, the need to rest in the summers, severing ties with Russia), Rachmaninoff's status quo seemed deeply rooted. After performances of his Third Symphony in New York, Philadelphia, Chicago, and elsewhere, he wrote: "Personally, I'm firmly convinced that this is a good work. But... sometimes composers are mistaken too! Be that as it may, I am holding to my opinion so far."

Serge Rachmaninoff's **Symphony no. 3** contains three movements. In the first one, the listener gets a sense of Rachmaninoff's situation and feelings with gestures and amplitude typical of the composer, but, compared to the pre-war works, there is also some thinning, more pronounced reliefs, episodes of instrumental solos. The second part elegantly combines slow movement and scherzo. The third movement is generally characterised by vitality, yet, in a masterful counterpoint in the middle of the movement, the composer references, as he frequently does, the medieval chant of the Last Judgment *Dies irae* (which does not disappear so soon). There is life, and there are shadows. It is a simple, unobtrusive, and undeniable message, delivered with ingenuity and self-respect, in a way only Rachmaninoff can.

Orests SILABRIEDIS

Čellists **EDGARS MORO** sāka spēlēt čellu četru gadu vecumā un uz lielās skatuves debitēja 11 gadu vecumā, izpildot solo Dvoržāka Čellkoncertā ar *Teatro Regio* orķestri Turīnā. Šāda līmeņa skaņdarbs visbiežāk atrodas jau pieredzējušu profesionāļu repertuārā. Agrā vecumā Edgars plūca laurus ietekmīgajos Rostropoviča un Čaikovska konkursos, kā arī saņēma 2014. gada balvu *Young Concert Artist*.

Ārkārtīgi talantīgais un harismātiskais mūziķis kļuvis par vienu no savas paaudzes spilgtākajiem čellistiem, kurš koncertējis lielākajās pasaules koncertzālēs, toskait Kārnegija zālē Ņujorkā, Parīzes filharmonijā, Elizejas lauku teātrī, Berlīnes filharmonijā, Vīnes *Musikverein*, Amsterdamas *Concertgebouw*, Elbas filharmonijā, Milānas *Teatro alla Scala*, Tokijas *Suntory Hall*, Seulas Mākslu centrā, Barselonas Mūzikas pilī, Venēcijas *La Fenice*, Londonas Vigmora zālē.

Edgars Moro muzicējis ar diriģentiem Gustavo Dudamelu, Valēriju Gergijevu, Mjunvunu Čunu, Tuganu Sohijevu, Manfrēdu Honeku, Lahaju Šani, Miko Franku, Jakubu Hrūšu, Alēnu Altinoglu, Susannu Melki, Vasiliju Petrenko, Juku Peku Sarasti, Lionelu Brengjē; viņš sastrādājies ar daudziem pasaulē atzītiem orķestriem, to skaitā, Londonas Simfonisko orķestri, Romas Svētās Cecīlijas orķestri, Mālera kamerorķestri, Tokijas Metropolitēna orķestri.

Edgars Moro labprāt spēlē arī kamermūziku un šajā jomā sadarbojies ar Martu Argeriču, Jojo Ma, Reno Kapisonu, Hatiju Buniatišvili, Daniilu Trifonovu, Nikolasu Angeliču, Andrāšu Šifu, Emanuelu Paī, Sergeju Babajanu, Lisu Batiašvili, Julianu Rahlinu, Alekseju Volodinu, Bertrānu Šamajū, kā arī ar savu māsu Rafaelli un brāļiem Davidu un Žeremī.

2014. gadā Moro izdeva debijas albumu *Play*. Sekoja albums *Giovincello* ar baroka mūziku, *Il Pomo d'Oro* un Rikardo Mināzi (ECHO balva 2016), Debisī sonātes un trio, pēc tam Pulenka, Franka, Delatombellas duetu albums ar Dāvidu Kaduku, savukārt kopā ar *Les Forces Majeures* un Rafaelu Merlēnu mūziķis ieskaņojis Guldas un Ofenbaha koncertus.

Moro divreiz saņēmis franču kritiķu atzinību *Victoires de la Musique Classique* jeb franču *Grammy* (2013 un 2015).

Viņš spēlē Dāvida Teklera 1711. gadā būvēto čellu un lieto Dominika Pekata lociņu.

ANDRIS POGA kopš 2021./2022. gada sezonas ir Stavangeras simfoniskā orķestra galvenais diriģents. Viņš bija Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents no 2013. līdz 2021. gadam; patlaban — LNSO mākslinieciskais padomnieks.

Iepriekšējās sezonās Andris Poga uzstājās ar vadošajiem Vācijas, Francijas, Itālijas, Japānas un citu valstu orķestriem. Pēc veiksmīgas debijas atkārtoti diriģēja Ziemeļvācijas Radio (NDR) Elbas filharmonijas orķestri, "Minhenes filharmoniķus", "Drēzdenes filharmoniķus", Leipcigas *Gewandhaus*, Cīrihes *Tonhalle* orķestri, NHK Tokijas SO. Poga uzstājies arī ar "Vīnes simfoniķiem",

Sanktpēterburgas filharmonijas akadēmisko nopelniem bagāto orķestri, Romas Sv. Cecīlijas akadēmijas nacionālo orķestri, Francijas Nacionālo orķestri, Karalisko filharmonisko orķestri, Sidnejas SO, "Honkongas filharmoniķiem" un daudziem citiem.

2021./2022. gada sezonā turpinās regulārs darbs ar LNSO un Stavangeras SO, notiek atgriešanās pie "Oslo filharmoniķiem", Ķelnes Radio (WDR) SO, Berlīnes Vācu SO, Turīnas RAI orķestra, Orhūsas SO, "Montekarlo filharmoniķiem".

Andris Poga šosezon debitē ar Lisabonas Gulbenkjana orķestri, "Brēmenes Vācu kamer-filharmoniju", "Bergenas filharmoniķiem" un vairākiem citiem Vācijas un Skandināvijas orķestriem.

EDGAR MOREAU is a prizewinner at the Rostropovich competition, Tchaikovsky competition and winner of the Young Concert Artist 2014. At the age of 11 he made his debut with the Teatro Regio Orchestra in Torino, playing Dvorak's cello concerto.

Edgar regularly performs in the most prestigious halls, including New York Carnegie Hall, Berlin Philharmonie, Vienna Musikverein and Konzerthaus, Amsterdam Concertgebouw, Los Angeles Hollywood Ball, Paris Philharmonie and Théâtre des Champs-Elysées, Hamburg Elbphilharmonie, Tokyo Suntory Hall, Seoul Arts Center, Geneva Victoria Hall, Barcelona Palau de la Musica Catalana, Scala de Milano, La Fenice Venezia, Wigmore Hall.

He collaborates with internationally acclaimed conductors such as Gustavo Dudamel, Valery Gergiev, Francois-Xavier Roth, Myung-Whun Chung Tugan Sokhiev, Manfred Honeck, Lahav Shani, Mikko Franck, Jakub Hrusa, Alain Altinoglu, Pablo-Heras Casado, Susanna Mälkki, Vasily Petrenko, Jukka-Pekka Saraste, Lionel Bringuier.

Being particularly passionate about chamber music, he collaborates with artists such as Martha Argerich, Yo-Yo Ma, Renaud Capuçon, Khatia Buniatishvili, Daniil Trifonov, Nicholas Angelich, Andras Schiff, Emmanuel Pahud, Sergey Babayan, Lisa Batiashvili, Julian Rachlin, Alexey Volodin, Bertrand Chamayou among others, as well as his sister and brothers Raphaëlle, David, Jérémie.

An Erato exclusive artist, Edgar released his debut album *Play* in 2014, together with pianist Pierre-Yves Hodique. His next album *Giovincello*, features baroque concertos with the ensemble Il Pomo d'Oro and Riccardo Minasi (ECHO Classic Award, 2016). He has also released Debussy's sonatas and trios, a duo album with David Kadouch with works by Franck, Poulenc, Strohl and De la Tombelle. His latest release is Gulda and Offenbach concertos with Les Forces Majeures and Raphaël Merlin.

He was awarded at the Victoires de la Musique Classique ("French Grammy") in 2013 and 2015.

Edgar Moreau plays on a David Tecchler cello from 1711. His bow was made by Dominique Peccatte.

ANDRIS POGA is the Chief Conductor of the Stavanger Symphony Orchestra since 2021/22 season. He was the Music Director of the Latvian National Symphony Orchestra (LNSO) from 2013 till 2021 and will continue to collaborate with the LNSO as its Artistic Advisor.

Highlights of recent years have included concerts with the leading orchestras of Germany, France, Italy, Japan and Scandinavia. After the first successful collaborations he has been invited back to the NDR Elbphilharmonie Orchester Hamburg, Tonhalle-Orchester Zürich, Gewandhausorchester Leipzig, SWR Symphony Stuttgart, NHK Symphony Orchestra Tokyo and many others. He has also conducted the Wiener Symphoniker, Saint Petersburg Philharmonic, Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Orchestre National de France, Royal Philharmonic Orchestra, Hong Kong Philharmonic, Sydney Symphony.

The season of 2021/22 includes the regular subscription series with both the SSO and LNSO and returns to the Oslo Philharmonic, WDR Symphony Cologne, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, RAI Torino, Aarhus Symphony, Monte-Carlo Philharmonic as well as debuts with the Gulbenkian Orchestra in Lisbon, The Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, Bergen Philharmonic and other orchestras in Germany and Scandinavian countries.

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Pirmās vijoles | I violins
Georgs Sarkisjans, Sandis Šteinbergs, Aleksejs Bahirs, Darja Smirnova, Ilze Kirsanova, Inese Štrāle, Aija Frišenfelde, Liene Neija-Kalniņa, Vizma Laura Agloniete, Indulis Cintiņš, Oskars Siliņš, Margarita Ogibalova, Ludmila Kalniņa

Otrās vijoles | II violins
Arvīds Zvagulis, Inga Puķīte, Ilze Pence, Beāte Račko, Tatjana Ostrovska, Raimonds Melderis, Anete Liberte, Ilze Ābola, Liene Briede, Arīna Bardova, Ņina Hanecka | Ніна Ханецька (Ukraina), Undīne Cercina

Alti | Violas
Arigo Štrāls, Ināra Brīnuma, Pēteris Trasuns, Inga Ozoliņa, Einārs Roževics, Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva, Jevgenija Gorbunova, Diāna Anna Ritenberga, Elina Andrianova-Bahira

Čelli | Cellos
Diana Ozoliņa, Ieva Upatniece, Mareta Prikule, Jānis Rinkulis, Dace Zālīte-Zilberte, Zane Guļāne, Ainārs Paukšēns, Nadežda Jeraševa

Kontrabasi | Double basses
Oskars Bokanovs, Raivo Ozols, Viktors Veļičko, Dzintars Sabļins, Ivars Ozols

Flautas | Flutes
Ilze Urbāne, Vita Rozēna-Gaļicka, Elīna Saveļjeva

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Dainis Cimermanis, Jana Zeļenska

Klarnetes | Clarinets
Mārtiņš Circenis, Mareks Pinta, Sigurds Lallo

Fagoti | Bassoons
Normunds Zvejnieks, Reinis Burkins, Elza Rubene

Mežragi | Horns
Artūrs Šults, Mārcis Kalniņš, Mikus Runka, Kalvis Etkins

Trompetes | Trumpets
Jenss Emīls Holms, Armands Zaubergs, Dāvis Sedols

Tromboni | Trombones
Kaspars Majors, Arturs Bērziņš, Uldis Zilberts

Tuba | Tuba
Raivis Māgurs

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Saksons, Uģis Krūskops, Ernests Mediņš, Edvards Paulis Muzikants, Mikus Bāliņš

Arfa | Harp
Ieva Šablovska

Klavieres | Piano
Mārtiņš Zilberts